

ligvis, at prisstigningerne ved devalueringen skulle slå igennem, så forbruget blev tvunget ned, samme år, hvor man gennem en mer-værdiafgift på milliardbeløb i forvejen havde tvunget forbruget ned. Poul Møller kunne imidlertid ikke forestille sig, hvordan en nedskæring af forbruget skulle kunne skabe højere beskæftigelse, for det var jo ikke sådan, at eksportindustrien manglede arbejdskraft.

Også Poul Møller påtalte, at regeringen med hensyn til dyrtidsreguleringen kun havde forhandlet med den ene af parterne, og han udtalte i forbindelse hermed frygt for, at lønmodtagernes offer ville være forgæves, fordi det var led i en forkert økonomisk politik.

Med hensyn til særskatten fandt Poul Møller det tvivlsomt, om lønmodtagerfradraget var det rigtige kriterium. Det var f. eks. ikke rimeligt, at pensionisterne både skulle miste et dyrtidstillæg og betale ekstraskat, men også i øvrigt ramte skatten uretfærdigt. Den ramte forretninger med faldende omsætning, og den ramte dem, der i særlig grad var ramt af kronenedskæringen, f. eks. landbruget og selvpensionisterne. Hvis formålet var at dæmpe efterspørgslen, ville det så ikke være rimeligere også at lade det offentlige forbrug begrænse?

Poul Møller sluttede med at gennemgå rækken af regeringens seneste skattepolitiske foranstaltninger, idet han opfordrede til, at disse revideredes med henblik på på ny at skabe tillid og orden i det offentlige styre.

Aksel Larsen (SF) fastslog, at den britiske devaluering med 14,3 pct. måtte påføre Danmark tab på op imod 1 milliard kr. årligt, hvoraf måske 500-600 mill. kr. ville ramme landbruget. Den danske regering havde valgt at nedskære kronen med 8 pct. efter at have rådført sig med folketingets partier. Kronenedskæringens første følger ville blive en forbedret beskæftigelsessituation, men efterhånden ville prisstigningerne udefra slå igennem og bevirke omkostningsstigninger, og det, det drejede sig om, var at træffe foranstaltninger til at forsinke og bremse disse omkostningsstigninger.

De fremsatte lovforslag tilsigtede at fordele devalueringens byrder ligeligt på befolkningsgrupperne. Lovforslagene skulle endvidere efter regeringens beregninger modvirke omkostningsstigningerne og sikre staten midler til at imødegå udgiftsstigninger forårsaget bl. a. af nødvendig kompensation til landbruget.

Det var imidlertid en alvorlig sag at gribe ind i bestående overenskomster, og socialistisk folkeparti måtte nære stor betænkelighed herved. Det måtte dog tillægges betydelig vægt, at lønmodtagerorganisationerne var gået ind for lovforslaget, og alternativet havde formentlig været en ekstraskat, der havde kostet lønmodtagerne mere end dyrtidsportionen. Der kunne dog være ting at rette i lovforslaget. Timetillægget pr. portion var for voksne arbejdere 20 øre, og et afkald herpå betød mere for de lavtlønnede end for andre. Der var